

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobkyně: S. H.**, nar. , bytem , proti **žalovaným: 1) Městský úřad Hostivice**, se sídlem Husovo náměstí 13, Hostivice, **2) Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 19. 2. 2014 domáhala jednak toho, aby soud uložil žalovaným vydat rozhodnutí v řízení o jejím odvolání proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 8. 2013, čj. SÚ-05635/2/13-Bu, o zákazu užívání stavby „rodinný dům č. 12b včetně přípojek elektro NN, vodovod, plynovod a splašková kanalizace“. Dále se žalobkyně v rámci téže žaloby domáhala, aby soud žalovanému 1) uložil vydat rozhodnutí podle § 134 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, kterým nařídí zjednání nápravy ve věci zajištění nebezpečného svahu a stavby opěrné zdi na pozemcích parc. č. 185/291, 185/292 a 185/554 v k. ú. Chýně.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 20. 2. 2014, čj. 48 A 5/2014-37, rozhodl tak, že žaloba se v části, již se žalobkyně domáhá, aby soud uložil žalovanému 1) vydat rozhodnutí podle § 134 odst. 3 stavebního zákona ve věci zajištění nebezpečného svahu a stavby opěrné zdi na pozemcích parc. č. 185/291, 185/292 a 185/554 v k. ú. Chýně, vylučuje

k samostatnému projednání. Část žaloby, kterou se žalobkyně domáhá uložení povinnosti žalovanému 1) rozhodnout o nařízení zjednání nápravy tedy je vedena samostatně u zdejšího soudu pod sp. zn. 48 A 6/2014. V projednávané věci (vedené pod sp. zn. 48 A 5/2014) se pak soud zabývá toliko návrhem žalobkyně na vydání rozhodnutí o jejím odvolání proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 8. 2013, čj. SÚ-05635/2/13-Bu.

Žalobkyně v části žaloby projednávané v tomto řízení uvádí, že jí dne 15. 8. 2013 bylo doručeno rozhodnutí ze dne 14. 8. 2013, čj. SÚ-05635/2/13-Bu, spis. zn. S-SÚ-06824/07-Ga, kterým žalovaný 1) zakazuje užívání stavby „rodinný dům č. 12b včetně přípojek elektro NN, vodovod, plynovod a splašková kanalizace, na pozemcích parc. č. st. 690/4, 185/292 kat. území Chýně“. Proti tomu rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě dne 28. 8. 2013 odvolání, v němž popsala pochybení žalovaného 1) a navrhla, aby jeho rozhodnutí bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Jelikož jí do 7. 10. 2013 nebylo doručeno žádné rozhodnutí ve věci, podala dne 8. 10. 2013 žalovanému 2) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalovaný 2) vydal dne 31. 10. 2013 opatření proti nečinnosti, v němž žalovanému 1) uložil postoupit mu ve lhůtě 3 dnů odvolání žalobkyně. Ani po tom však nebylo žalobkyni žádné rozhodnutí doručeno, proto uplatnila u žalovaného 2) dne 15. 1. 2014 opakovaně opatření proti nečinnosti žalovaného 1). Žalovaný 2) dne 16. 1. 2014 vydal v pořadí druhé opatření proti nečinnosti, v němž přikázal žalovanému 1), aby mu do 3 dnů postoupil odvolání žalobkyně. Jak žalobkyně dodala, do dne podání této žaloby jí nebylo doručeno rozhodnutí ve věci, a má tedy za to, že žalovaný 1) je nečinný, přičemž k nápravě tohoto stavu jej nepřiměl ani jeho nadřízený orgán. K tomu dodala, že řádné kolaudaci dané nemovitosti nic nebrání, přičemž přiléhající dům sousedů, který je v naprosto stejném stavebně technickém stavu, je žalovaným 1) zkolaudován již nejméně od února 2013.

Žalovaný 1) se k podané žalobě nevyjádřil.

Žalovaný 2) ve svém vyjádření k žalobě rekapituloval svůj postup v návaznosti na návrhy žalobkyně na opatření proti nečinnosti žalovaného 1) a shrnul obsah správního spisu, který spolu s odvoláním žalobkyně obdržel od žalovaného 1) podle svého vyjádření až dne 14. 4. 2014. Zdůraznil, že ze správního spisu je zřejmé, že u žalovaného 1) probíhalo další řízení o předčasném užívání stavby, a to na základě pozdější žádosti žalobkyně. Žalovaný 1) jejímu návrhu vyhověl a předčasné užívání stavby povolil. Připomněl dále, že žalovanému 1) dvakrát uložil postoupit odvolání žalobkyně včetně správního spisu. Žalovaný 2) má za to, že ve věci nebyl nečinný a na podněty žalobkyně reagoval zákonné lhůtě. Uvedl, že svým postupem nezkrátil žalobkyni na jejích právech. Jako odvolací správní orgán prováděl kroky, které jsou mu zákonem svěřeny k tomu, aby mohl o podání žalobkyně rozhodnout. Jak dodal, opatřil si kopie rozhodných listin ze správního spisu a o odvolání žalobkyně rozhodne. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Dne 2. 6. 2014 žalovaný 2) soudu sdělil, že o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 8. 2013, čj. SÚ-05635/2/13-Bu, spis. zn. S-SÚ-06824/07-Ga, dne 14. 5. 2014 rozhodl svým rozhodnutím ze dne 14. 5. 2014, čj. 075139/2014/KUSK, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 29. 5. 2014.

V replice k vyjádření žalovaného 2) žalobkyně předně konstatovala, že žalovaný 2) napadené rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 8. 2013 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jak dodala, z vyjádření žalovaného 2) je zřejmá nejen nečinnost žalovaného 1) ale též žalovaného 2). Zdůraznila, že nadřízený správní orgán je povinen přijímat opatření proti nečinnosti z moci úřední. Pokud by žalobkyně žalovaného 2) nežádala o opatření proti

nečinnosti, žádné opatření proti žalovanému 1) by neučinil. Pokud by nepodala žalobu k soudu, žalovaný 2) by také žádné rozhodnutí nevydal.

K výzvě soudu ze dne 2. 6. 2014, zda s ohledem na rozhodnutí vydané žalovaným 2) trvá na podané žalobě či zda ji bere zpět, žalobkyně soudu zaslala své sdělení, v němž zopakovala svoji argumentaci uvedenou v replice k vyjádření žalovaného 2) a výslovně uvedla, že na podané žalobě trvá. Jak dodala, uvedené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 29. 5. 2014, dosud nenabylo právní moci, nelze předjímat, zda právní moci nabude ani jak bude žalovaný 1) ve věci dále postupovat a zda nebude dále nečinný.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně s takovým postupem soudu výslovně souhlasila a žalovaní v zákonem dané lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s tímto postupem [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Ze správního spisu soud ověřil, že žalovaný 1) rozhodnutím ze dne 14. 8. 2013, čj. SÚ-05635/2/13-Bu, spis. zn. S-SÚ-06824/07-Ga, zakázal užívání stavby „rodinný dům č. 12b včetně přípojek elektro NN, vodovod, plynovod a splašková kanalizace, na pozemcích parc. č. st. 690/4, 185/292 kat. území Chýně“. Jak přitom plyne z rozhodnutí ze dne 14. 5. 2014, čj. 075139/2014/KUSK, sp. zn. SZ 072447/2014/KUSK REG/Ky, žalovaný 2) rozhodnutí žalovaného 1) dne 14. 8. 2013, čj. SÚ-05635/2/13-Bu, spis. zn. S-SÚ-06824/07-Ga, k odvolání žalobkyně zrušil a věc vrátil žalovanému 1) k novému projednání (toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 29. 5. 2014).

Podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Jak plyne z ustanovení § 81 téhož zákona, soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (odst. 1). Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon (odst. 2). Soud zamítne žalobu, není-li důvodná (odst. 3).

V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že po podání projednávané žaloby žalovaný 2) o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 14. 8. 2013 rozhodl, jinak řečeno tedy vydal rozhodnutí, jehož se žalobkyně podanou žalobou domáhala (žalobkyně ve svém vyjádření sama uvedla, že jí toto rozhodnutí již bylo doručeno). V tomto kontextu tak nelze dospět k závěru, že by se některý ze žalovaných v současné době (v době rozhodování soudu) dopouštěl nečinnosti. Ačkoliv je zřejmé, že v době podání projednávané žaloby byl žalovaný 1) nečinný, ke dni rozhodnutí soudu se žádný ze žalovaných nečinnosti ve vztahu k rozhodnutí o žalobkynin podaném odvolání ze dne 28. 8. 2013 již zjevně dopouštět nemůže. S ohledem na výše uvedené proto není možné shledat projednávanou žalobu za důvodnou právě s ohledem na dikci § 81 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je povinností soudu při hodnocení důvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti vycházet ze skutkového stavu, který tu je ke dni jeho rozhodnutí. Soud proto v souladu s ustanovením § 81 odst. 3 s. ř. s. žalobu zamítl.

Nad rámec výše uvedeného odůvodnění pak soud dodává, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle výše citovaného ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze domáhat pouze toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Soudu tedy v rámci řízení o této žalobě nepřísluší rozhodovat o tom, zda v určité době (za odlišného skutkového stavu) byl žalovaný správní orgán nečinný či nikoliv. Stejně tak se soud v tomto řízení, jehož předmětem byla namítaná nečinnost ve vztahu k rozhodnutí o odvolání žalobkyně, nemůže zabývat následným postupem žalovaného 1), v jehož případě žalobkyně vyslovila pochybnost týkající se jeho další nečinnosti. Ostatně proti postupu žalovaných po vydání rozhodnutí ze dne 14. 5. 2014 dosud nebyly (ani zjevně nemohly být) vyčerpány prostředky na ochranu proti nečinnosti ve správním řízení (srov. § 80 správního řádu a § 79 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaným v dané věci žádné náklady nevznikly, takže jim soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová